

Thương Tiếc N T

Hà Tiên–Nguyễn Hữu Hào (Ông Già M.72)

Nhận được tin báo của Ó Biển Lý Khải Bình từ bên kia bờ đại dương: “Hà Tiên–Ông già M72–vừa từ già gia đình, người thân, bạn bè cùng đồng đội vào lúc 9 giờ 10 phút tối ngày 21/07/2016 giờ Cali, làm tôi bàng hoàng, xúc động.

NT Hà Tiên Nguyễn Hữu Hào nguyên Đại Đội Phó Đại Đội 4 Tiểu Đoàn 2 trong Mùa Hè Đỏ Lửa 1972 giai đoạn Sư Đoàn TQLC tái chiếm Cổ Thành Quảng Trị. NT Hà Tiên là một trong những quân nhân được vinh danh “Chiến sĩ xuất sắc”, là một trong những người anh hùng “diệt xe tăng” tiêu biểu của Sư Đoàn TQLC.

Kể từ khi nghe tin anh lâm trọng bệnh tôi thường gọi điện thăm hỏi tình hình sức khỏe của anh, hôm đầu tháng 6 tôi gọi phone cho anh hai lần nhưng không gặp được anh, lần sau chị Hào bắt phone, chị cho biết anh mới xạ trị về nên còn mệt không thể tiếp chuyện được. Mới đây hôm đầu tháng 7, Niên Trưởng Long Hồ gọi điện về thăm chúng tôi, sẵn dịp, tôi hỏi thăm tình hình sức khỏe của NT Hà Tiên, NT Long Hồ cho biết vừa nói chuyện với Hà Tiên xong thì gọi cho tôi, Long Hồ nói:

- “Sức khỏe của Hà Tiên đã tiến triển rất khả quan”.

Tôi cảm thấy mừng cho anh, có lẽ anh đã

MX Đông Triều –Nguyễn Bá Dương

qua giai đoạn nguy hiểm, thế mà anh lại đột ngột ra đi, dẫu biết rằng “sinh lão bệnh tử” là quy luật muôn đời của tạo hóa, con người không ai tránh khỏi, nhưng “Tử biệt sinh ly” là sự mất mát lớn đối với gia đình và người thân cũng như bạn bè đồng đội.

Kể từ nay có người quả phụ mất đi người chồng thủy chung, yêu thương, các con cháu mất đi người ông, người cha mẫu mực, nhân hậu, đáng kính, bạn bè, đồng đội mất đi một chiến hữu luôn hòa đồng với mọi người trong tình huynh đệ chi binh.

Riêng ĐĐ4/TĐ2 tại VN, Hà Tiên ra đi là một sự mất mát to lớn đối với anh em chúng tôi! Chúng tôi đã mất một cấp chỉ huy can trường đáng kính. Ngày xưa, Hà Tiên luôn sát cánh với chúng tôi để chia sẻ hiểm nguy gian khổ. Anh thương lính như thương những đứa em ruột thịt trong gia đình. Anh ít khi phạt hay la rầy thuộc cấp, hãn hữu lắm anh mới phải lên tiếng rầy. Anh thường khuyên bảo, dạy dỗ là chính, vì thế hầu hết anh em thuộc cấp trước sau vẫn đều kính trọng và thương mến và gần gũi với anh, mặc dù cuộc chiến đã tàn từ lâu lắm rồi, thời gian có thể đã xóa nhòa đi những ký ức của một thời trai trẻ hào hùng, những dĩ vãng đau thương, mất mát của chiến tranh.

Thủy Quân Lục Chiến

Thời cuộc đổi thay, cuộc đời thay đổi, anh em chúng tôi nổi trôi theo vận nước, mỗi người một hoàn cảnh, một cuộc sống khác nhau v.v.. Cách trở không gian có thể làm chúng ta quên đi quá khứ, quên những đồng đội của mình đã một thời chia ngọt sẻ bùi trong hiểm nguy, gian khổ và chết chóc v.v.. Thế nhưng đối với NT Hà Tiên Nguyễn Hữu Hào thì trái lại, mặc dù từ bên kia bờ đại dương, cách xa chúng ta nửa vòng trái đất nhưng lúc nào anh cũng đau đáu nhìn về quê nhà nơi mà có những người lính năm xưa, những “thằng em” của anh còn sống sót sau trận chiến “Mùa Hè Đỏ Lửa” tại Cổ Thành Quảng Trị.

Làm sao mà anh không nhớ, không thương anh em Đại Đội 4 cho được? Bởi vì vào vùng hành quân với 175 tay súng, đến khi hoàn thành nhiệm vụ thì chưa tới 30 người còn được lành lặn*.

(*Lời NT Long Hồ, ĐĐT/ĐĐ4/TĐ2/TQLC, trong bài ĐĐ4/TĐ2 tái chiếm dinh tỉnh trưởng và Toà hành chánh tỉnh Quảng Trị).

Sau bao nhiêu năm tìm kiếm tin tức của những thằng em, rồi một ngày của năm 2003, cơ duyên cũng đến, anh đã liên lạc được với một vài anh em của ĐĐ4, từ đó anh đã thường xuyên gọi về thăm hỏi cuộc sống của anh em, giúp đỡ cứu mang những anh em TPB và những “thằng em” khổ khó của ĐĐ4.

Sau khi liên lạc được với Trung Sĩ 1 Ngọc Ngà, anh giao nhiệm vụ cho Ngà phải tìm cho được TPB Nguyễn Thới Bộ để anh giúp đỡ. Nghe tin TB Nguyễn Văn Nhi gia cảnh khổ khó, chạy xe ôm mưu sinh, anh quyên góp gửi về đủ tiền mua một chiếc xe máy để Nhi làm kế sinh nhai. MX Nguyễn Văn Chính đã 60 tuổi còn đạp xích lô, tuổi già sức yếu có khi lên dốc cầu không đạp nổi, anh Hào lại quyên góp gửi về đủ tiền mua xe máy để Chính chạy xe ôm cho đỡ khổ. Gia đình anh em ĐĐ4 có hiếu hỷ, tang chế v.v.. anh đều gọi điện thoại về thăm

hỏi, chia sẻ và cũng từ đó cứ vào dịp cuối năm, anh vận động bạn bè đồng đội ở hải ngoại đóng góp gửi về làm quà, đồng thời tạo điều kiện cho những thằng em họp mặt.

Tôi liên lạc được với anh em ĐĐ4 vào giữa năm 2013, sau 38 năm “lạc bầy”, và trong năm này tôi đã liên lạc được với NT Long Hồ Lê Quang Liễn và NT Hà Tiên Nguyễn Hữu Hào, từ đó anh thường gọi về thăm hỏi, nhất là những lúc anh em gia đình ĐĐ4 tổ chức họp mặt đầu năm, anh gọi về hỏi thăm từng đứa em, muốn nghe giọng nói từng người... và lúc nào anh cũng nhắn nhủ:

- “Nhớ yêu thương và đùm bọc nhau nghe mấy em”.

Vào tháng 5/2016 tôi vào Sài Gòn tái khám bệnh, nửa đêm, lúc 2 giờ 30 sáng, anh gọi về thăm hỏi và báo cho biết sẽ gửi về 500 USD làm quỹ, số tiền này anh quyên góp gửi về để làm quỹ tương trợ, phòng khi anh em ở quê nhà có việc bất trắc cần giúp đỡ. Anh tâm sự:

- “Anh và anh Liễn nay đã già cả rồi, lại ở quá xa không kể cận với anh em được, nay anh liên lạc được với em là anh yên lòng rồi, em cố gắng thay các anh thương yêu, đùm bọc “mấy đứa nhỏ” nghe em.

Nghe anh dùng từ “mấy đứa nhỏ” làm tôi xúc động, bởi đã hơn 40 năm rồi mà tình cảm của anh đối với những người lính năm xưa của anh vẫn không thay đổi, vẫn là những thằng em của anh ngày nào, vẫn biết rằng “mấy đứa nhỏ” ngày xưa của anh bây giờ đã là ông nội, ông ngoại cả rồi, tôi không ngờ lần tâm tình này là lần cuối anh em nói chuyện với nhau và có lẽ là lời nhắn nhủ, trần trối của anh trước khi ra đi về cõi vĩnh hằng.

Anh đã thực sự ra đi để về miền “Miên Viễn” để trình diện Lạng Sơn, các Trâu Điền Trường: Lê Hằng Minh, Nguyễn Xuân Phúc, Trần Văn Hợp và để họp mặt với đồng đội cùng các chiến hữu của anh đã hy sinh từ trước.

Ngày 31/07/2016, anh em Trâu Điền 4 tập trung làm lễ tưởng niệm và cầu nguyện cho Hà Tiên, trước di ảnh của anh, Đông Triều xin hứa với NT Hà Tiên:

-“Xin anh yên lòng, nếu còn điều kiện, sức khoẻ cho phép, em sẽ thực hiện đúng theo lời nhắn nhủ của anh: “Cố gắng đùm bọc mấy đứa nhỏ” của anh, đoàn kết, thương yêu nhau đến cuối cuộc đời.

Xin cầu nguyện hương linh Hà Tiên Nguyễn Hữu Hào được nhẹ nhàng, sớm siêu thoát nơi cõi Vĩnh Hằng.

Sau khi làm lễ tưởng niệm cho Hà Tiên xong, tôi có gửi một số hình ảnh hòm anh em ĐDD4 về dự lễ cho chị Hào cùng gia đình, đồng thời một lần nữa phân ưu cùng chị. Mấy hôm sau chị phone về cho chúng tôi và báo tin rằng:

-“Trước khi mất, anh Hào có nhắn nhủ với chị: “Nếu tôi có mệnh hệ gì thì bà cố gắng gom góp một ít tiền gửi về VN giao cho Dương giữ làm quỹ của ĐDD4. Sau này nếu có anh em nào gặp hoạn nạn, khó khăn thì chi ra trợ giúp. Nói

với anh em đây là lần cuối cùng tôi gửi về cho anh em”.

Nghe chị nói trong nước mắt, chúng tôi cảm thấy nghẹn lời, thật xúc động bởi tấm chân tình của anh đối với những thằng em đã một thời chia ngọt, xẻ bùi, sống chết bên nhau, một nghĩa cử cao đẹp thật hiếm có trên đời này:

“Người sắp chết còn lo cho người đang sống”.

Chị cho biết trong đám tang của anh Hào, gia đình không chấp diếu và vòng hoa, nhưng con cháu trong gia đình và bạn bè thân thiết của anh cùng nhau đóng góp phụ lo đám tang cho anh được 2000 USD, vậy theo lời nhắn nhủ cuối cùng của anh chị gửi hết về cho anh em để tùy nghi sử dụng cho hợp lý, tôi thay mặt anh em gia đình Trâu Điền 4 VN cảm ơn nghĩa cử cao quý của chị và gia đình.

Trong ngày họp mặt đầu năm 2016 anh em ao ước được đi thăm lại chiến trường xưa Quảng Trị và Cổ Thành Đình Công Tráng, nơi mà Sư Đoàn TQLC đã làm nên một chiến thắng vẻ vang, rạng danh QLVNCH trong sự ngưỡng mộ của quân đội Đồng Minh và toàn thể quân dân Miền Nam VN trong Mùa Hè Đỏ Lửa năm 1972. Nhưng cái giá phải trả là có hàng ngàn chiến sĩ TQLC đã nằm lại tại đây và nhiều ngàn đồng đội đã trở về hậu phương không còn nguyên vẹn! Sau hơn 40 năm, anh em muốn được nhìn lại chiến tích ngày xưa đồng thời cũng thắp cho đồng đội của mình một nén nhang.

Tôi đem sự việc báo lại NT Long Hồ và chị Hào, được hai anh chị hoan nghênh và cổ vũ cho chuyến đi, tôi dự định trích quỹ 800 USD để thuê xe còn phần ăn ngủ dọc đường anh em tự lo (mỗi người tự lo khoảng 4 triệu tương đương 200 USD). Thế nhưng hôm họp mặt kỷ niệm ngày thành lập Binh Chủng TQLC anh em cho biết không đủ khả năng tài chánh đi tham dự chuyến đi, như vậy dự định chuyến đi bất thành, sau đó tôi gửi email và hình ảnh

Thủy Quân Lục Chiến

ngày họp mặt cho anh Long Hồ và chị Hào báo lại sự việc trên. Ngày hôm sau chị gọi phone về và quyết định thật nhanh:

-“Anh em bây giờ đã lớn tuổi cả rồi, thời gian và sức khỏe không cho phép, không còn cơ hội nữa đâu, chị cho phép em chi hết 2000 USD để lo cho anh em đi, còn thiếu chút ít anh em tự bù vào, đây là số tiền của gia đình chị đóng góp không phải tiền quỹ do tập thể đóng góp nên em đừng ngần ngại gì cả. Riêng ngày họp mặt đầu năm của anh em nếu không có tiền thì báo cho chị biết để chị vận động mấy đứa nhỏ trong nhà gửi về chút ít để tụi em làm bữa tiệc họp mặt đầu năm cho vui vẻ”.

Nghe chị quyết định như thế tôi chẳng biết nói gì hơn là cảm ơn chị thật nhiều, tôi không ngờ chị quan tâm đến những người thuộc cấp của chồng mình như thế, chị lo cho anh em thực hiện được ước mơ: “Thăm Lại Chiến Trường Xưa” rồi còn lại lo cho anh em ngày họp mặt đầu năm 2017 để tổ chức bữa tiệc cho vui vẻ nữa.

Cảm ơn thượng đế đã ban cho gia đình Trâu Điền 4 chúng tôi một cấp chỉ huy can trường đầy nghĩa tình đồng đội, một vị phu nhân của ông đôn hậu,

thủy chung hiem có trên cuộc đời này.

Chuyến Đi “Thăm Lại Chiến Trường Xưa” (Quảng Trị):

Chúng tôi dự trù đi ngày 4/3/2017 và về ngày 11/3/2017. Sau chuyến đi này chúng tôi sẽ có một bài khác với đầy đủ hình ảnh để tường trình cùng Hà Tiên và Phu Nhơn cùng toàn thể gia đình Cọp Biển./.

MX Đông Triều –Nguyễn Bá Dương

(hình anh em ĐĐ4 ở VN tưởng niệm Hà Tiên)

